

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eudæmoni Diaconi. 40.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

1047. II. sceleratius extitit? Et tamen ipsius lingua Deus ad benedictiones abusus est. Quid rursus Caïpha sceleratius? Et tamen vaticinatus est, & gratia linguam quidē ipsius tetigit, at non item mentem tetigit. Quod si quid etiam, quod magis mirandum sit, 3. Reg. 17. intelligere cupis, per coruum, hoc est, immundam auē, cælipetā illū Eliā pascebat. Quocirca ne dubites, quin per flagitiosos quosdam Sacerdotes (neque enim omnes condēnare oportet, nec æquū est) diuina & natura sublimiora beneficia tribuūtur.

Zosimo. 38.

Maiorem in modum miror, quī fiat, ut tu, nec cuiusquam exemplo impulsus ac pertractus, nec quenquam qui te imiteretur, habiturus (auertat enim Deus ne quis in tantam voraginem ruat: vtinamque etiam ipse ex pestifera hac temulentia emergas) Sacerdotes eos qui virtutibus ornati atque instructi sunt, ac spiritualibus dotibus ac rectē factis abundāt, vituperes, eorumque fugillationem actionum tuarum excusationem habere te existimes. At non ita est, vir optime, non inquam ita est. Quin potius & hominibus ridendum atque cōdemnādum te propinas: & à Deo permultas pœnas sustinebis, quod & vitium amplexus sis, & virtutem contempseris, & ipsius alumnos maledictis profcideris, & Sacerdotio per summam perulantiam contumeliā notam inusseris: aded vt plurimi homines, ne dicam omnes, à te offensi, in salutis symbolis detrimentum acceperint. Vt igitur ab omnibus his malis eximaris (id enim opto) fac teipsum noscas.

Arabiano Episcopo. 39.

Non modò illud existima, te culpa & reprehensione carere, verùm etiam laudibus plenum esse oportere. Illud enim quorumlibet etiam est: hoc autem summa virtute præditorum.

Eudæmoni Diacono. 40.

Quoniam inter plurimas necessitates

θεός· πὶ δὲ τῷ Καϊάφαι ἀλλ' ὅμως ὁρῶσθε φήτευσεν, καὶ ἡ χάρις τῆς μὲν γλώττης ἤφατο, τῆς δὲ γνώμης ἐχ' ἤφατο· εἰ δὲ καὶ ὡς ἰσοδύνατον πρὸς θεοὺς μαθεῖν, ἀφ' ἰσοδύνατον πρὸς θεοὺς τὸν ἕρατόδρομον ἔτρεφεν Ἡλίας· μὴ τοίνυν ἀμφίβαλλε, εἰ δὲ ἱερέων πινῶν ἀμαρτωλῶν, ἔδδ' ἂν πάντων καταψήφισατο καὶ χεῖρ, ἔδδ' ἂν δίκημον, τὰ θεῖα καὶ ὑπερφύη δίδοται χάρισματα.

Zosimo. λη.

Λίαν θαυμάζω, πῶς μήτε ὡς ἀδείγμα πὶ Σαΐα θεός, μήτε ἔξω τὸν μμησόμενον· μὴ γὰρ δὴ γένοιτο πινὰ εἰς πῶστον ἑρατόδρομον καταπεσεῖν, γένοιτο δὲ καὶ σὲ ἀνεσκεῖν ἐκ τῆς ὀλεθρῆς ταύτης μέγης τῆς ἀρετῆς κομῆστας ἱερέας, καὶ πνευματικοὺς καταρθώματα ἐρύοντα κακῆροῦς, νομίζων ἄπολογίαν ἔχειν τῆς οἰκίαν παραγμάτων, τίω τῆς ἄλλων κομωδίας· ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸτο, ὃ ἐέλπησε, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἀνθρώποις γέλωτα ὀφλισκάνεις, καὶ κατάγνωσιν, καὶ παρεξέθε' ὅτι πολλὰς ὑπομένεις τιμωρίας, ὅτι τε χάριαν ἡπάσσω, καὶ ὅτι τίω ἀρετῆν ἠπάσσω, καὶ ὅτι τῆς ταύτης προφίμης ἐκακῆρησας, καὶ ὅτι εἰς τίω ἱερωσὺν παροινήσας ἐξύβρισας, ὡς τῆς πλείστας τῆς ἀνθρώπων, ἵνα μὴ λέγῃ πάντας σκανδαλιζήσας ὑποσῶν, νομίσαι εἰς τὸ τῆς σωτηρίας ὡς ἀβεβλάφθαι σύμβολα, ἵν' οὐδ' ἂν τῶν ἀπάντων ἀπαλλαγῆς τῆς κακῶν, εὐχόμεν γὰρ, γινῶθι αὐτὸν.

Arabiano Episcopo. λθ.

Μὴ μόνον μέμνησας κρείττονα οἶον δεῖν εἶναι σωτῆρον, ἀλλὰ καὶ ἐπαύγων ἔμπλεων, τὸ μὲν γὰρ καὶ τῆς τῶν ἁγίων ὅτι, τὸ δὲ τῆς ἀκρῶν εἰς ἀρετῶν.

Eudæmoni Diacono. μ.

Ἐπεὶ δὴ πλείστας ἡ φύσις ἡμῶν ἀνάσκει

καὶ ἔχουσι, μέγιστην ἔχει τὴν τῆς γα-
φρῆς, πολλὰ γὰρ ἡμῖν ὀπιτάθησα ἡ-
μισα λόγῳ πειθαίνας ἐβλέτα, λο-
γισμῶ τὴν τυραννίδα αὐτῆς ἀεκό-
λαιδν καὶ τὸ ἀχέρωτον χειρῶ (αὐτῶν)
μηχαριστώμεθα. τὸ δὲ ἔτα, εἰ τῆ
χρῆα τὴν ἀνάγκην φεραπέουαμδν,
καὶ τῆ ἀίταρκεία τὴν ἀμετρίαν κο-
λάσαιμδν.

Ζώσιμῳ. μα.

Οὐκ εἰς τὸ μὴ δοῦναι δίκην, ὡς ἐέλπι-
σε, ἀλλ' εἰς τὸ δοῦναι ἀργαλεωτέραν,
εἰ μὴ γνωσιμαχόφας, καὶ τὰς ἡττας
πάσας ἀναμαχέουα, ἰδὲ μηδέπω δοῦναι
ἀειρήσεταί σοι.

Ὀφελίῳ γραμματικῶ. μβ.

Τοῦ καταπεπληχθῆαι ἔφημι τοὺς
ἀλλοις, μικρὸν γὰρ ἴσως τοῖς πολλοῖς
τὸτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Λιβάνιον τὸν
ἐπὶ ὠγλωηεία παρὰ πᾶσι βεβου-
μδρον, τὴν τοῦ ἀοιδίου Ιωάννη γλωτ-
ταν, καὶ τὸ κέλλος τῆς νοημάτων, καὶ
τὴν πυκνότητα τῆς ἐδθυμημάτων
τεκμήριον, ἢ ὀπιτολή, ἐν ἣ οὐ μόνον
αὐτὸν μαχερίζει ἐπὶ δυνάμδνον εἰ-
πῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐγκαμααδέντας.
καὶ ταῦτα βασιλείς τυραννοίτας. ὅτι
δὴ τοῖσδε ἐπαμῆτε τετυχῆσαι. ἔστι
δὲ αὐτῆ.

Λιβάνιος Ιωάννη. Δεξάμδρός σου
τὸν λόγον τὸν πολὺ καὶ χαλδν, ἀνέ-
γων ἀνδρασι λόγων καὶ αὐτοῖς δημηρ-
ροῖς, ὡν ἐδδεις ἦν, ὅς οὐκ ἐπήδα τε, καὶ
ἐβόα, καὶ πάντα ἔδρα τὰ τῆς ὀπιτε-
πληγμδρων. ἡδθη οὐδ', ὅτι τῶ δει-
κνύναί τὴν τέχνην ἐν διασηλείοις
περοσήθη ταῖς ὀπιτεδείξεις, καὶ μαχε-
ρίζω, σὲ μδν ἐπὶ δυνάμδνον ἐπαμῆν.
ἐπαμῆτε δὲ τοῖσδε τετυχῆσας, τὸν
τε δόντα πατέρα, καὶ τὰς λαβόντας
ἡεῖς τὴν βασιλείαν. καὶ ταῦτα μδν
Λιβάνιος γέγραφε. Πλατάρχῳ δὲ δο-
κᾷ τὸ σαφὲς καὶ λείον, γνήσιον εἶναι ἀλ-
πικισμῶν. ἔτα γὰρ φησιν, ἐλάλησαν οἱ

quibus natura nostra premitur, maxima
est ea, qua eam venter exercet (nam cum
multa nobis imperet, rationi obtemperare
minimè vult) considerationis ope atque
auxilio ipsius tyrannidem amputemus: at-
que, ut quod vix omnino subigi potest, su-
bigamus, rationem incamus. Hoc autem
assequemur, si eo quod opus sit necessitatē
leniamus, ac per frugalitatem immodera-
tionem coërceamus.

Zosimo. 41.

Quod nondum pœnas dederis, vir opti-
me, non eo tibi redigetur, ut nullas pœnas
pendas, sed ut grauiore & atrociores luas,
nisi resipiscas, atq; acceptas clades facias.

Ophelio Grammatico. 42.

Quod, non dicam alij (paruum enim id
fortasse plerisque videri queat) verum etiã
ipse Libanius, qui eloquentiæ nomine a-
pud omnes clarus ac celebris est, præclari
viri Ioannis linguam, ac sententiarum pul-
chritudinem, & argumentorum densitatē,
ad stuporem vsque miratus sit, argumento
est ea Epistola, in qua non modò eum, qui
tanta dicendi facultate præditus sit, beatū
prædicat: verum etiam eos, quorum lau-
des oratione celebrat, & quidem qui
imperatores essent, quod eiusmodi laudū
suarum præconem cōsecuti essent. Huius
autem Epistolæ hoc exemplum est.

Libanius Ioanni S. Cum pulchram tuã
& elegantem orationem accepissem, viris
quibusdam, qui & ipsi orationum opifices
& architecti sunt, eam legi. Quorum nul-
lus erat, qui non saltaret & clamorem ede-
ret, eaque omnia faceret, quæ homines ad-
miracione perculli & attoniti facere solēt.
Ego igitur eo nomine voluptate affectus
sum, quòd ad forensē operam, in qua ar-
tis specimen edis, demonstratium quoque
dicendi genus adiungis. Atque & te bea-
tum duco qui ad hunc modum laudare
queas, & item eos qui talem laudum sua-
rum præconem nacti sunt, hoc est, & pa-
trem, qui imperium dedit, & filios qui